

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

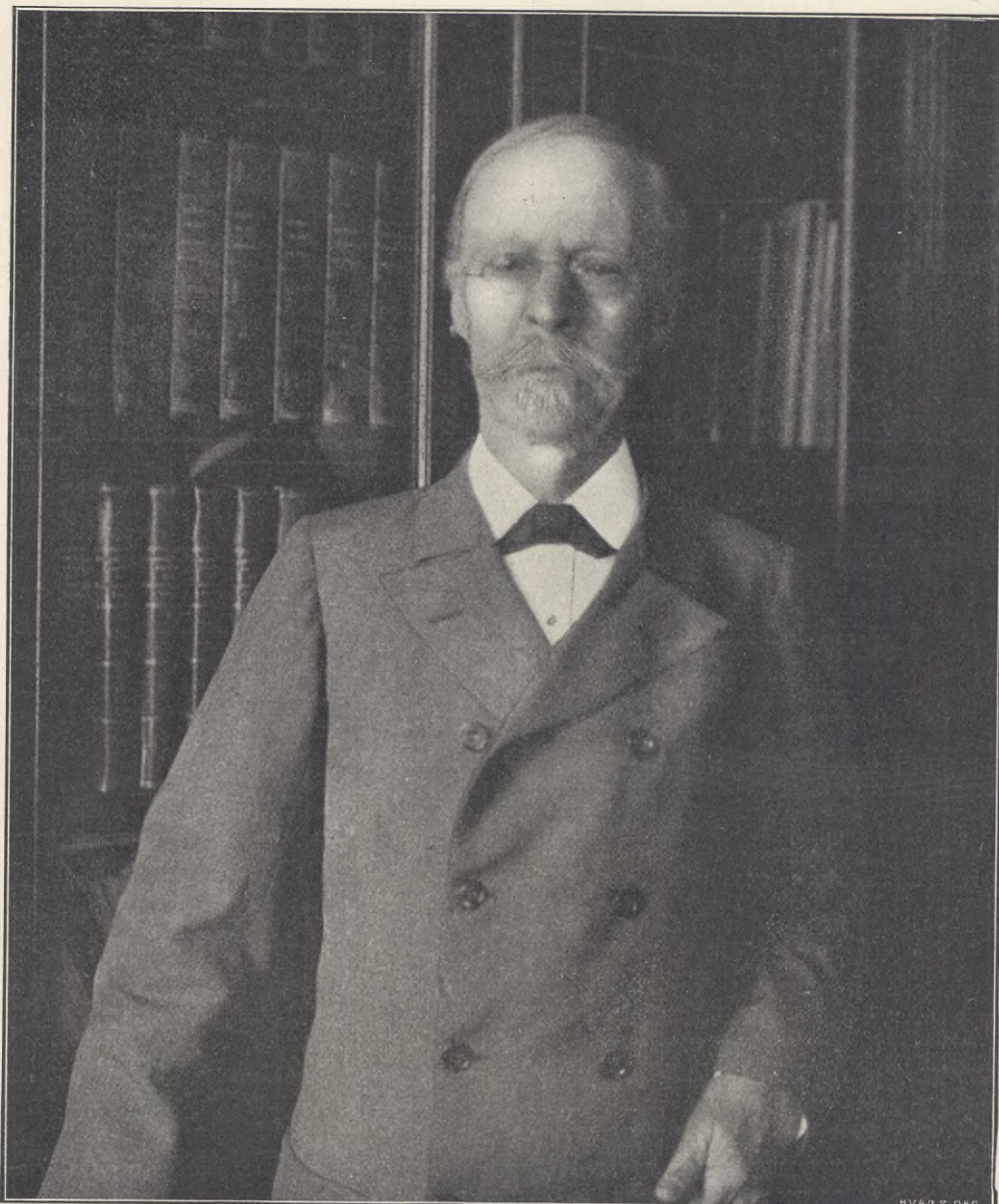
Den 16 Augusti 1903.

N:o 46

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Frans Vilhelm Warfvinge (med 2 porträtt). Goodtemplarordens högste chef (med 1 porträtt). Villakvarteret Carlastaden vid Gefle (med 3 illustr.). »Den hemlighetsfulle badgästen». För HVAR 8 DAG af Th. Randal. Bilder från Narverödsregattan (med 11 illustr.). Kommandoskiftet vid norska armén (med 2 porträtt). Plus X, den nyvalde påven (med 4 illustrationer.) Prisdomarne vid Helsingborgsutställningen (med 2 illustr.). Två sannfärdiga spökhistorier. För HVAR 8 DAG af H. G. Wijk. Cléo de Mérode (med 1 porträtt). Varbergs-bazaren den 25 juli (med 2 illustr.). Från prins Carls inspektionsresa (med 1 illustr.) Förädling af lappländsk järnmalm inom landet (med 1 illustr.). Kapprodd (med 2 illustr.). Veckans porträttgalleri (med 26 porträtt). Landsorganisationens 3:e kongress (med 1 illustr.).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

ÖFVERLÄKAREN, D:R FRANS VILHELM WARFVINGE.

FRANS VILHELM WARFVINGE.

HVAR S DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kliché: Bengt Silfverparre.

DOKTOR F. V. WARFVINGE.
Öfverläkare å Sabbatsbergs Sjukhus.

I en liten, smal läkaredroska kör en äldre man genom Stockholms gator. Han sitter orörlig i vagnen, försänkt i sina tankar, och ser hvarken till höger eller vänster — kanske för att undvika alla hälsningar. Hela Stockholm vet, hvem läkaren med det karaktäristiska och bestämda ansiktsuttrycket är — Sabbatsbergs direktör och öfverläkare vid dess medicinska afdelning, en af hufvudstadens mest upptagne praktiserande läkare **FRANS VILHELM WARFVINGE**.

Familjen Warfvinges stamfader lär vara en karolin, som följde Karl XII i dennes fejder. Familjen härstammar för öfrigt från Hvarfs församling i Skara stift, där under senare hälften af 1800-talet många personer med namnet Hvarfvinge funnos. Det var d:r Warfvinges far, repslagaren Lars Erik Warfvinge, hvilken ändrade namnets stafning.

Född den 28 juli 1834 i Leksbergs församling af Skaraborgs län, har d:r W. alltså nyligen ingått i sitt 70-de år. Han blef student i Uppsala 1852, med. kand. 1860 och med. lic. 1864 samt disputerade för doktorsgraden 1877 (»Om exantematisk tyfus hos barn.»).

W., som 1866 utnämndes till andre bataljonsläkare vid Bohusläns regemente, men på begäran erhöi afsked härifrån redan följande år, tjänstgjorde 1867—75 som sjukhusläkare på provisoriska sjukhuset vid Hornsgatan i Stockholm de tider, då sjukhuset i anseende till ökad sjuklighet hölls öppet. 1869—78 förestod W. polikliniken för barnsjukdomar å Södermalm, var 1870—76 läkare vid diakonissanstaltens sjukhus och 1876—78 öfverläkare å sjukhuset vid Wollmar-Yxkullsgatan (numera Maria sjukhus). Efter att under år 1878 såsom en af styrelseledamöterna ha deltagit i organisationen af Sabbatsbergs sjukhus är han sedan 1879, som redan nämnts, direktör vid detta sjukhus och öfverläkare vid dess medicinska afdelning. Han har därstädes anordnat en sedan 1881 fortgående sjuksköterskeskola, vid hvil-

ken till en början halfåriga undervisningskurser meddelades, men från hvilken nu mera efter genomgången ettårig teoretisk och praktisk kurs omkring 30 sjuksköterskor, hufvudsakligen ur de bildade klasserna, ärligen utgå.

Det behöfver knappast sägas, att d:r W. mångfaldiga gånger gjort utländska studieresor, att han deltagit i internationella medicinska kongressen — där han äfven varit »hederspresident» — och i närvarande stund sitter som ledamot i olika styrelser för sjukvårdsinrättningar. Kanske bör man erinra om, att det var W. som härom året tillkallades, då kung Oscar låg svårt insjuknad i utlandet.

Det är som läkare för invärtes sjukdomar, kanske i främsta rummet som bröstläkare, som d:r W. förvärfvat sig så stor berömmelse både i Sverige och utrikes. Han har också tagit stor del i organisationen af våra lungotssanatorier. Tusen och åter tusen personer ha under årens lopp sökt bot hos den lille, senfulle mannen, hvilken, precis lika mot hög och låg, iakttagit dem med sina skarpa ögon och med sin djupa röst förklarat hvad sjuklingarne haft att göra. D:r W. är känd för att i allmänhet icke vara de långa resonnemangens man: han är tvärt om ordkarg. Men de ord han säger äro af vägande betydelse.

Han är handlingens man, arbetets man. Hvad han hunnit med och allt fortfarande uträttat, hör till det otroliga. Under en följd af år hade han mottagning å Söder lika väl som Norr, hvilket icke hindrade honom från att punktligt infinna sig å Sabbatsberg. Men det allra märkvärdigaste är, att han oaktadt sin trägna praktik medhunnit att från trycket utgifva en mängd afhandlingar och arbeten. Endast årsberättelserna öfver Sabbatsbergs sjukhus, dessa dryga volymer, kräfva ju mycken tid.

Det kan blott finnas en förklaring på, huru en dylik arbetsböda varit möjlig för en man: d:r Warfvinges normalarbetsdag sträcker sig från arla morgon till långt in på natten. Han unnar sig ingen ro. För ett par år sedan ägde han rätt att, såsom pensionsmässig, draga sig tillbaka från Sabbatsberg, men han har föredragit att kvarstanna. Det är något af karolin öfver denne karolinernas ättling: han fortsätter in till det sista i sin kamp mot döden!

GOODTEMPLARORDENS HÖGSTE CHEF,

mr *Joseph Malins*, var förra veckan på besök i Stockholm. Han hade begifvit sig hit i egenskap af turist och var alldeles förtjust i den vackra svenska naturen, särskildt kanalvägen från Göteborg. Från Stockholm afreste mr Malins på torsdags afton i sällskap med direktör E. Wawrinsky och lektor J. Bergman till Berlin, där alla tre skulle medarbeta i en internationell nykterhetskommitté. Arbetet skulle hufvudsakligen, enligt uppgift af mr Malins, bestå i omarbetning af en stor del af goodtemplarnes lagar och regler.

JOSEPH MALINS.

VILLAKVARTERET CARLASTADEN VID GEFLE.

Efter fotografier speciellt för HVAR 8 DAG af Hoffotograf Carl Larson, Gefle.

Hur HVAR 8 DAG genom en illustrerad uppsats
"väckte tanken på och gaf uppslag till en ny
villastad".

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm—Gbg.

DEN NYA VILLASTADEN VID GEFLE: Tvenne villor, »Askerbo» till vänster och »Villa Sundell» till höger.

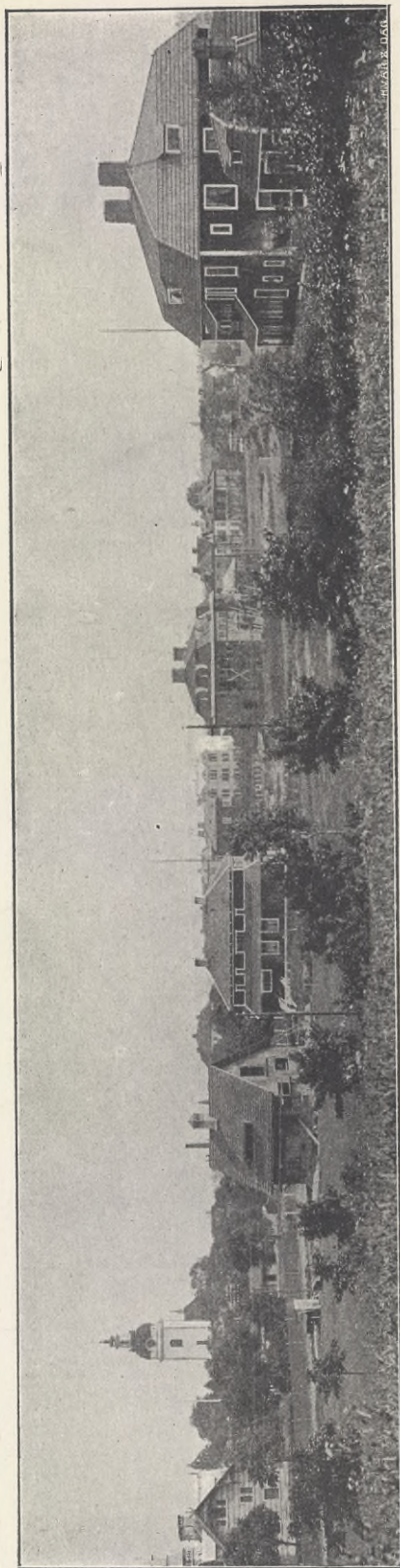
I vårt nummer den 16 febr. 1902 hade vi en uppsats med vyer från trädgårdsstaden Bournville i England, som af den kände chokoladefabrikören och mecenaten Cadbury blifvit grundad ej allenast för hans arbetare utan jämväl för allmänheten, och några

dagar därefter erhöilo vi bref från kapten C. T. Asker, verkställande direktör vid Gefle Dala järnväg, Gefle, med begäran om namn och adress å de ledande männen för Bournville, hvilket vi omgående lämnade.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm—Gbg.

DEN NYA VILLASTADEN VID GEFLE: Interiör från »Askerbo».

»Villa Eriksson».

»Villa Sundell».

»Villa Lundeberg».

»Askerbo».

Kitekt: Bengt Sjöberg.

DEN NYA VILLASTADEN VID GEFLE.

Sedan hade vi ej vidare tanke därpå; men i onsdagens nummer för den 29 juli af tidningen Norrlandsposten, som utgifves i Gefle, fästes vår uppmärksamhet på en artikel: *Städernas bostadsfråga*, som allt kallade i vårt minne hvad ofvan relaterats och gaf oss anledning omedelbart på ort och ställe göra oss underrättade om den eld vi tändt den 16 febr. 1902. Vi finna då, att redan den 1 april hade kapten Asker inköpt ett område af c:a 650,000 kv.-fot och att inom maj månads utgång hade den kände stadsplanläggaren efter moderna och sunda principer, arkitekt Hallman i Stockholm, uppgjort en utmärkt treflig plan för detta område. Denna plan har sedermera passerat alla instanser och vunnit nådig stadfästelse. Området är synnerligen väl valdt, beläget strax intill Gafle-ån, endast skild från denna genom nya idrottsplatsen och Rettigska barnhemmet och med kyrkan i fonden och hela staden utbredd framför sig.

Den första villan »Villa Sundell», tillhörig yrkesinspektören ingenjör W. Sundell, och ritad af arkitekten S. Cronstedt, var redan den 1 okt. färdig mottaga sin ägare. Kapten Asker har själf planlagt och byggt sin villa »Askerbo», hvori han inflyttade 8 mars i år, och f. n. äro under byggnad 3:ne villor, däraf en storartad, tillhörig brukspatron Aug. Lundeberg å Oslättfors, en om 7 rum och kök bygges af handdirektören J. A. Undén samt en liten, lofvande blifva ytterst nätt och treflig, af öfverbanmästaren G. Eriksson, alla afsedda att mottaga sina ägare inom nästa 1 okt. Dessutom lära flera villabyggnader vara under aftal.

Kapten Asker har under den tid han varit vid Gefle—Dala järnväg gjort sig känd som en ifrig förkämpe för egna hems idén och äfven tillämpat densamma vid de betjäningsbostäder som uppförts under hans tid vid stationerna Hagaström och Orsa. Visserligen har af ekonomiska skäl en stuga för hvarje familj ej kunnat genomföras, men däremot har hvar och en sin egen ingång och inredningen lär vara mönstergill. Dessa bostäder äro jämväl ritade af Cronstedt, och är det vår mening återkomma till desamma, då tid och tillfälle lämpa sig. Interiören är från familjerummet å Askerbo.

Vi kunna ej annat än önska framgång åt den sunda tanke som startar denna trädgårdsstad.

DEN HEMLIGHETSFULLE BADGÄSTEN.

Sann händelse. För HVAR 8 DAG af Th. Randal.

Båten kom! Som en majestätisk, hvit svan gled den fram på de solglitrande böljorna, plöjande en djup fåra efter sig och utsändande en tunn, fin rök från den stora skorstenen. En kort, gäll hvissling — maskinen slog back, uppjagande ett väldigt skum i aktern — och så kastades landgången ut.

Badgästerna på kajen trängde sig som en skock får tätt samman kring platsen om landgången — ropade, vinkade och skreko i munnen på hvarandra under det passagerarne, som en jämn ström, gled oöfver landgången i land.

Sist i ordningen kom en högre, elegant herre, hvars mörka hudfärg och lifliga, bruna ögon skvallrade om att han sett dagens ljus under en varmare breddgrad än vår.

Han lämnade allt sitt »gepäck» åt en hotellvaktmästare och gick sedan — utan att se hvarken åt höger eller venster — raka vägen upp till hotellet.

Ett par unga, kvinnliga badgäster sågo med beundran efter den ståtliga främlingen och stucko sedan hufvudena samman.

»Hvem manne han är? En sydlänning förmodligen, som genom det beställsamma ryktet lockats till vår fagra strand!»

»Ja, Gud ske lof, att det ändtligen kommer en »chic» herre, som kan sätta fart i det manliga elementet här ute. — Soiréerna höllo ju på att »gå in» af brist på dansanta ungherrar!»

»Ja, det är ju sant! Direktionen ville ju stryka onsdagssoiréerna.»

Efter en liten paus: »Han var förtjusande — Vera — en riktig gentleman, du!» — — — —

Emellertid hade den mycket omdebatterade främlingen nått hotellet och begärde där ett komfortabelt, men isolerat rum. Portieren gick före honom upp för trapporna, bärande den stora resandeboken under armen.

En ytterst elegant dublett i det bortersta hörnet af korridoren föll i den främmandes smak.

Med en djup bugning lade portieren resandeboken på bordet och försvann. Efter en stund ringde det och då städerskan kom upp stod främlingen färdig att gå ut.

Nere i vestibulen gaf han några order till vaktmästaren. Han ta' ade tyska med en svag utländsk bryning.

Då han var gången kastade portieren och vaktmästarna sig som glupande ulfvar öfver resandeboken, hvilken städerskan kommit ned med.

Luigi Canossa, Paris, stod där med en djärf, stor handstil på det hvita bladet.

»Det var då lustigt!» skratade städerskan. »Han har ett italienskt namn, talar tyska, kommer från Paris och har rysk lektyr!»

»Han är en kosmopolitisk gentleman, mitt barn!» sade portieren med värdighet och gaf samtidigt sina lösmanschetter en knäpp, då de annars hotade att glida ut öfver fingrarna på honom.

Nere på kamrerkontoret presenterade monsieur Canossa sig för kamrern och lät sitt namn skrivas på badgästlistan.

På sitt något dämpade och korta, men korrekta sätt berättade han, att han kom från Trouville — och nu önskade att hvila ut sig vid den nordiska badorten. »Man festar så mycket i Frankrike!» tillade han med ett fint litet leende.

»Tillåter ni?» sporde han plötsligt och sträckte sin fina, smala hand ut efter badgästlistan.

En bred guldring med en briljant så stor som en ärtä, skar med sin glans formligen kamrern i ögonen.

»Var så god!»

»Är här många damer? Rika damer — fina damer?» sporde han med ögonen alltjämt fäs'ade på listan. Kamrern nickade.

»Bien! je vous remerci.»

Med en lätt bugning lade han listan tillbaka på bordet och lämnade kontoret.

Knappast var han försvunnen förrän ett tiotal damer stormade in genom dörren.

»Snälla kamrern, hvem är han, hvad är han och hvad heter han?» ropade de i korus.

Kamrern satte sig riktigt till rätta i sin stora korgstol och kikade på damerna öfver sina glasögon: »Hvem han är vet jag ej — hvad han är vet jag heller icke — men hvad jag vet, mina damer, är att han heter Luigi Canossa och har kommit hit för att se på de svenska damerna.»

»Är det sant!» ljöd det från tio munnar. Och tio par strålande ögon sökte kamrerns.

Men plötsligt ihågkommande sin värdighet, ytttrade en af damerna stelt:

»Jag kom egentligen för att fråga kamrern om den tilltänkta välörenhetsfesten!»

Och så på en gång strömmade alla de egentliga ärendena öfver den stackars kamrerns hufvud — så att han rent höll på att förlora fattningen.

Det var soiré! En vaggande vals ljöd genom salen, men dansen gick ovanligt trögt, till trots för det tämligen stora antalet kavaljerer, som infunnit sig.

Damerna voro i »grande toilette», men föreföllo ytterst förströdda och nervösa. Hvarje gång en ny person inträdde, sträckte de hals — men förgäfvades, den de väntade kom icke.

Soirén närmade sig sitt slut — man var just inne i en invecklad kottiljongstur — då dörren till salen öppnades och monsieur Canossa inträdde, iförd

svart sällsapsdräkt med tre strålande diamantstjärnor i bröstet.

Helt stilla gled han längs salens pelarrad och slog sig slutligen ned i den bortersta vrån.

De dansande kommo ur takt; damerna vid tanken på att deras luggar voro raka, och herrarne på grund af deras ansträngningar för att se lika nobla och intressanta ut som främlingen.

Musikanförelären afknackade musiken, herrarne förde sina damer tillbaka till deras platser och »mamorna» började att röra på sig, och snart böljade en lysande ström förbi monsieur Canossa på väg till förfriskningsrummet.

Men då den lysande svärmen kom tillbaka — var den hemlighetsfulle främlingen försvunnen och intresset för soirén var förbi.

Flera af societetens äldre gentlemen hade förgäfvats sökt att närma sig främlingen.

Med stor höflighet och älskvardhet besvarade han deras frågor — berättade om sina resor, men med en fäktares färdighet förstod han att hålla dem och deras frågor på tillbörligt afstånd från sin person.

»Gudarne må veta, hvad han är för en priss!» yttrade en äldre officer till en annan manlig badgäst. »Jag har en svag aning om, att han är en rysk spion.»

»Nej, då tror jag snarare, att han är diplomat.»

»Jag tror rätt och slätt, att karlen är en förbrytare!» inföll en ung, förlöfvad man, hvars fästmo hade förgapat sig i monsieur Canossa.

Damernas gissningar ljödo en smula annorlunda.

En påstod att han var en förklädd indisk furste — en annan att han var ägare af stora diamantgrufvor — en tredje att han var en fransk greve, som lefvat olycklig med sin hustru — och nu sökte att glömma henne i främmande land.

Oberörd af alla dessa gissningar gick monsieur Canossa sin väg stilla fram, följd af beundrande, nyfikna och afundsjuka ögon.

Fröknarna Vera och Ulrika — som vi gjorde bekantskap med i början af denna skildring — hade blifvit dödliga ovänner.

Orsaken, ja, den var liten, men stor nog att grafplägga vänskapen mellan de båda damerna.

En dag sutto de båda nere i lässalongen och slöko »Sigurds» kaleidoskop — då den hemlighetsfulle främlingen inträdde.

»Händelsevis» råkade fröken Ulrika att tappa sin tidning, och då främlingen höfligt böjde sig ned, tog den upp — och med ett litet leende ville räcka den unga damen den, grep fröken Vera efter den med ett innerligt framhviskadt tack.

Så var fiendskapen grundlagd. De forna väninnorna sågo icke mer åt hvarandra.

Men tiden skred och en vacker dag stod monsieur Canossa åter ombord på ångbåten — men denna gång för att fortsätta sin resa — hvarthän visste ingen.

Just som båten pep till afgang närmade sig främlingen relingen och släppte lös en tämligen stor ballong af gult och blått silkepapper — som af vinden fördes in mot land. Då ballongen kommit en hundra alnar upp i luften, öppnade den lilla gondolen sig och ett rägn af blommor föll ned öfver de förvånade åskådarnes hufvuden.

»Hvilket nobelt afsked!» jublade damerna och grepo med förtjusning buketterna som de förde till sina läppar. Men gondolen däruppe tycktes innehålla något mera. Små fyrkantiga lappar hvirflade genom luften och betäckte kajen som snö.

Man tog upp dem och läste: »Ludvig Cohn och Comp. Största lager af beniciadamanter. Profver bäras af vår representant, monsieur Luigi Canossa.»

Korten föllo ur damernas händer — och som ett skrik ljöd det: »En vanlig reklamagent!»

Upp i konditoriet vid badhusparken sutto fröknarna Ulrika och Vera och åto ett försoningsbakelse.

BILDER FRÅN NARVERÖDSREGATTAN.

Efter fotografier af N. Skarpmoen, Kristiania.

KRISTIANIA: Vy vid Yacht-Klubbhuset.

Huru en lustjaktflottilj kan komma att te sig efter en storm, visa illustrationerna från stormnatten i Narveröd. De kända kappseglarne »Dora» och »Magda III» ligga uppslängda som vrak på den klippiga stranden.

Andra jakter af mera solid byggnad ligga på sidan uppkastade på en mera flack strand. Det hela visar en föödelsens styggelse, som t. o. m. tager sig uttryck i den vid sidan af »Magda» stående yacht-gastens vemsfulla utseende.

Trots olyckorna blefvo emellertid seglingarna för de öfriga jakterna in-

NARVERÖD: Start.

Klubbhuset: Kon. A.-B. Bengt Silfversparre Skihm.—Gbg

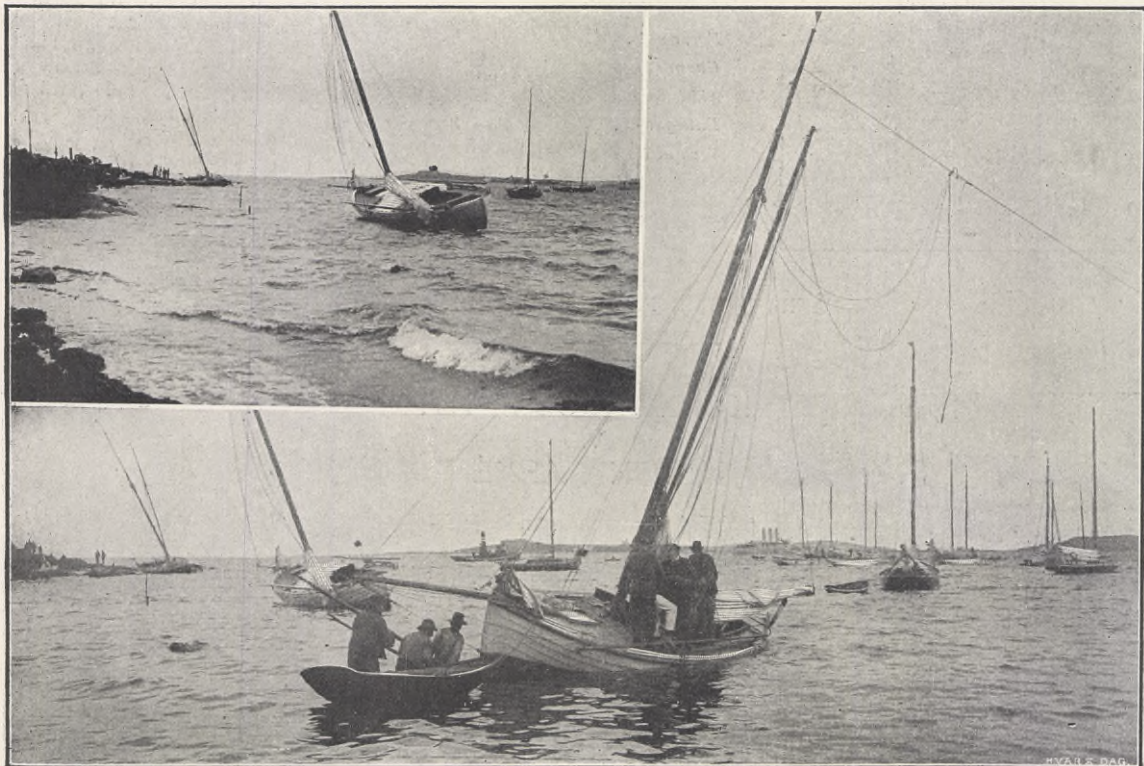

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm—Gbg.

STORMEN VID NARVERÖD: *Magda III* och *Dora* uppslungade å stranden.

tressanta och lifliga. »Garm», »Cake Walk», »Marolga», m. fl. svenska jakter hemförde priser. »Kattegat» lyckades däremot icke eröfra Kattegatpokalen, som togs af Köpenhamnsjakten »Verana». Efter de olika dagarnes seglingar samlades jakterna

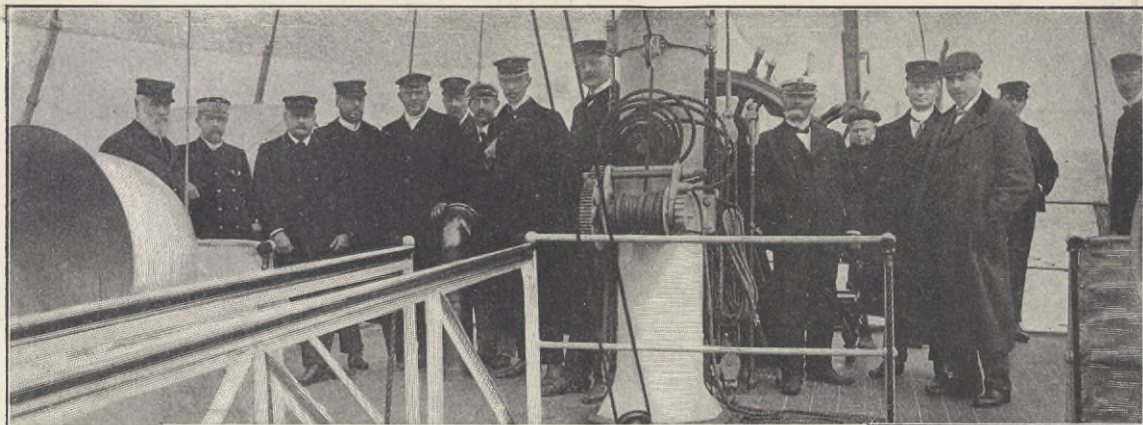
utanför Norsk Forenings for Lystseilads präktiga paviljong vid Piper-bukten utanför Kristiania, och jaktmännen undfågnades efter alla ansträngningarna med vanlig gästfrihet af sina Kristianiavårdar vid en glänsande fest å Grand Hotel.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg

STORMEN VID NARVERÖD.

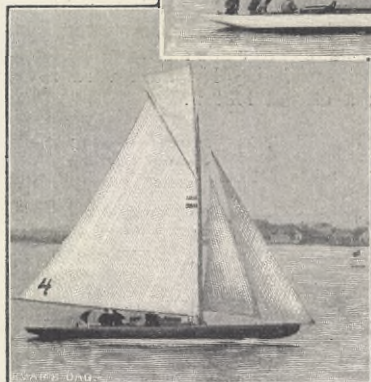
Öfverst: Ögonblicksbild, tagen stormnatten. Nederst: Bergning af strandade lustjakter.

GRUPP OM-
BORD Å PRIS-
DOMARE-
BÅTEN: från
vänster:

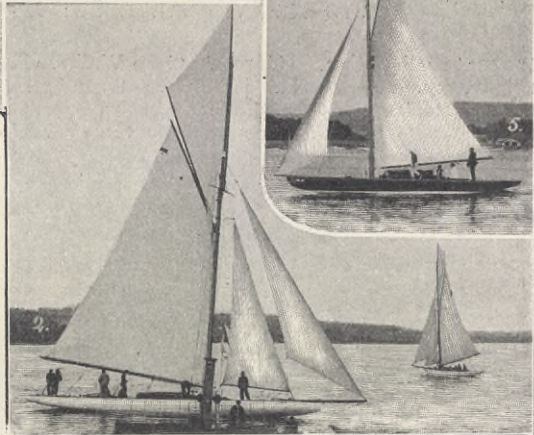
Bruksäg. C. Ar-
cher, v. Amiral
Sparre, Kons.
Oppen, A. Ben-
zon, J. Larsen,

K. Fulm. Sörensen, Sekr.
Malling, Ing. Wisbeck,
Grossh. A. Larsen, Grossh.
Marlow, Kons. Vilhelmsen,
Skolbest. Christensen.

SEGLARNE ÄRO:

Figaro (1),
Garm (2),
Aida (3),
Kattegat (4),
Verana (5).

NÅGRA BILDER FRÅN NARVERÖDSREGATTAN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Ståfversparre Sklm.—Oby

Generallöjtnant H. P. L'ORANGE.

KOMMANDOSKIFTET
VID
NORSKA ARMÉN.

Till kommenderande gene-
ral efter generallöjtnant L'o-
range, som den 1 oktober
afgår såsom fallande för äl-
dersgränsen, har i statsråd
utnämnts chefen för första
brigaden, generalmajor Ole
Hansen, hvilken befordrats
till generallöjtnant.

Generallöjtnant OLE HANSEN

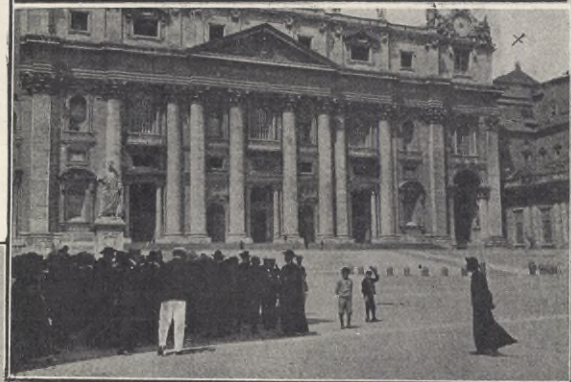
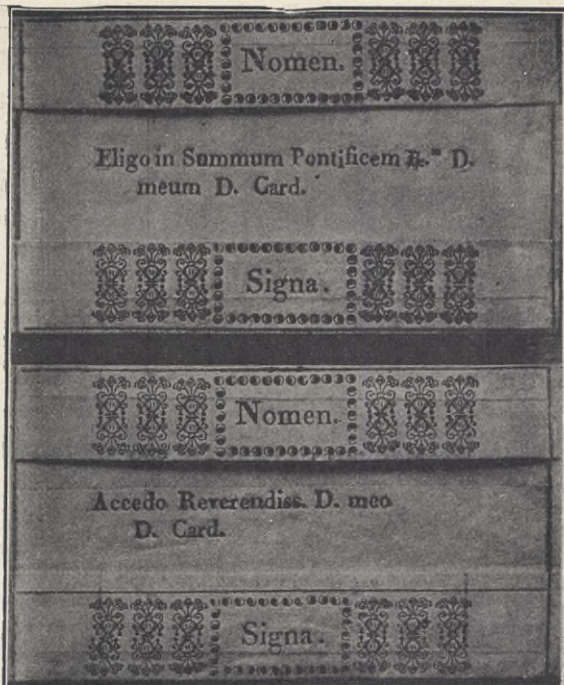
PIUS X, DEN NYVALDE PÅFVEN.

Efter fotografi.

Kliché: Benjt. Sulfersparre.

PÅFVEN PIUS X
föret kardinal Sarto.

Efter fotografi.

FRÅN PÅFVEVALET DEN 4 AUGUSTI.

Kliché: Kem. A.-B. Benjt. Sulfersparre Stilm—Oby

Folkmassan afvaktar å S:t Petersplatsen framför Vatikanen utgången af valet. Öfverst synes en »röstsedel», sådan kardinalerna använde vid valet. Det enda folk mängden kan iakttaga därunder är röken vid uppbrännandet af dessa sedlar. Den andra bilden t. h. visar skorstenen (x) genom hvilken denna »historiska» rök stiger upp, med ifver iakttag en af folket.

PRISDOMARNE VID HELSINGBORGSUTSTÄLLNINGEN.

Foto. Dahlqvist, Helsingborg.

Kliché: Kem. A.-B. Benzt Silfversparre Sölm.—Gbg

CENTRALJURYEN vid Industriutställningen hade nyligen sammanträde, därvid den större gruppen ofvan togs. Den är sammansatt af ordförandena i resp. jurygrupper och medlemmar af arbetsutskottet, och namnteckna vi: Hofintend. Bendix (1); Dir. Roosval (2); Prof. Jacobsen (3); Kand. Bexelius (4); Kapt. Spörling (5); Ing. Widmark (6); Dir. Sommelius (7); Borgm. Hoff (8); Häradsb. Hägglöf (9); Dir. Duncker (10); Dr Setterberg (11); Landsh. Tornérhielm (12); Dir. Schwartz (13); Hofstallm. Tamm (14); Rektor Adler (15); Dir. Schmitz (16); Frih. C. C:son Bonde (17); Kapellm. Hallén (18); Dr Loostrom (19); Prof. Cronquist (20); Dir. Henning (21). I nedre hörnet en grupp af PRISDOMARNE INOM MASKINAFDELNINGEN: Ing. Mathiesen (22); Prof. Lundholm (23); Lektor Ekstrand (24); Ing. Nycander (25); Frih. Uggla (26); Dir. Schwartz (27); Dir. Engström (28); Ing. Sjöberg (29).

TVÅ SANNFÄRDIGA SPÖKHISTORIER.

För HVAR 8 DAG af H. G. Wijk.

Nu för tiden då så många tänkande af de »upper classes» kanske i följd af öfvermåtnad på det alldagliga, krassa och realistiska i nutidens lif, genom occultismens dunkla irrgångar, såsom Teosofi, Spiritism m. m. söka sig en utgång till ett mer idealistiskt sådant — förmenande sig därigenom kunna lyfta en flak af den slöja, som döljer det kommande okända — är det ju lätt förklarligt att humbugens mikrob äfven där sökt att trefva sig fram till en födkrok. Mycket, som vore värdt att taga reda på, blir därigenom förkastadt såsom varande öfvertro, vidskeplighet, skrock o. d., mycket, som kanske med litet mindre scepticism just på öfvernaturlig väg kunde förklararas.

Dock för att fatta ett om ock sällsynt direkt ingrepp af andevärlden, bör den reflekterande icke vara motstridig den åsikten, att det finnes ett, kanske många, lif efter detta, hvardera med ett ständigt sträfvaande till fullkomlighet.

Efter denna ingress går jag att sanningsenligt för läsaren berätta om tvänne sådana ingrepp från andelifevet, vid hvilka jag, åtminstone vid det första, hade mitt arbete på förhand utstakat, och hvilka i psykologiskt hänseende kunna vara af anmärkningsvärd intresse.

Vid båda dessa tillfällen var jag bosatt i London. Det första af dem vill jag här i berättelseform kalla: SPÖKERIET VID SMITH STREET I LONDON och det andra: SPÖKERIET PÅ LISTON HALL I SUSSEX.

I. SPÖKERIET VID SMITH STREET I LONDON.

(SANN HÄNDELSE.)

Det var i September 1898, då jag en morgon återkom till London efter en längre vistelse i Oxford. Samma dag hyrde jag rum hos en gammal änka på Smith street i stadsdelen Clerkenwell. Huset, som var gammalt, gränsade med två sidor till en af de små parker, på hvilka London öfverflödar, och dess två andra sidor vette mot gator. Det stod således alldeles fritt. Rummet, som låg högst upp samt det enda på den trossbotten var stort och dystert, och skulle delas mellan mig och en ung irländare vid namn Fitz-Patrik, en framstående kyrkoskulptör i murarefacket. Ehuru huset var af sten, bestod det aflånga rummets ena kortsida af

en panelvägg, som sträckte sig från golf till tak. Den stod tydligen en bit ifrån ytterväggen, enär, vid bultning därå, den gaf ifrån sig ett ihåligt ljud och lät sig tryckas bakåt.

»Fitz» och jag, hvilka snart blefvo intima vänner, undrade båda öfver ändamålet med denna inre vägg. Något annat skäl för dess tillvaro än att hålla kyla och drag ute från ytterväggen kunde vi icke föreställa oss.

Nu hade jag för vana att gå tidigt till hvila, men också den ovanan att läsa långt fram på natten. Fitz återigen kom sällan hem före klockan 12.

Andra kvällen efter mitt inflyttande hos änkan Carry och framemot midnatt, förnam jag ett egendomligt knackande i panelväggen högt uppe mot taket öfver Fitz säng. Jag tog dock icke vidare notis därom, i tro att ljudet möjligen förorsakades af något som fastnat på yttre takisten och slog för vinden emot väggen. Det hördes helt svagt; men egendomligt nog väcktes jag däraf flera gånger under nattens lopp. Det varade icke länge åt gången och lät höra sig högst oregelbundet. Emellertid, då ljudet mot morgonsidan upphörde, somnade jag till på allvar. Vid mitt uppvaknande stod Fitz i beredskap att begifva sig till sitt arbete. På min fråga om han, som ett par månader före mig ensam bebott lägenheten, under tiden förummit något ovanligt, nekade han därtill och frågade, hvad jag menade.

Det var mig dock särdeles möjlighetsfullt att nämna skälet för min fråga, äfven från den synpunkten att möjligen göra mig löjlig, men jag bad honom att, innan han gick, efterse om någonting hängde på hörnet af yttertakets eller där omkring, hviket han ock lofvade. Under dagens lopp återvände jag flera gånger till mitt rum, lyssnande efter den retsamma kna kningen, hvars egendomliga ljud jag icke med bästa vija i värden kunde slå ifrån mig; men jag lyssnade förgäfvets. Allt var tyst, ehuru det bästa hårdt om dagen. Jag gick också rundt om huset för att undersöka om möjligen någon drake, som barnen i London så ofta s'appa upp, för att vanligen fastna i trädtopparne och vid takhörnen kunde vara orsaken till ljudet; men ingenting miss'änkt syntes till. Öfver vårt rum fanns heller ingen vind, och vi jämte mrs Carry voro de enda, som bebodde huset. Men hvarifrån härledde sig då denna knackning.

Kvällen kom, och jag hade nästan g'ömt, hvad jag under dagens lopp förgäfvets sökt att lösa, då plötsligt, ungefär vid samma tid som den föregående natten, knackningarne upprepades.

Jag lyssnade en stund och kom därvid att erinra mig, hvilken betydelse de verkliga spiritisterna, vid deras seanser, egna åt knackningar i väggar och möbler. Här är bäst att erkänna, det jag alltid haft ett romantiskt och fantastiskt sinne, och gärna öfver ämnat mig åt psykiska spekulationer. Allt nog, jag misstänkte att knackningarne gällde mig.

Ärade läsare, du kanske består mig ett ömkansvärdt småöje, då jag äfven bekänner, att jag knackade helt sakta tillbaka i takt med ordfallet i följande tänkta begäran: Kom närmare!*) — Och i nästa ögonblick knackade det ock alldeles intill min hufvudgård med samma mysiska liksom långt aflägsna ljud, som först ådrog sig min uppmärksamhet. Nu var jag säker på min sak. Jag fortfor att knacka och bestämde som svar: en knackning för »ja» och två för »nej». Efter cirka en timmes tid under upprepade frågor, visste jag besked.

Det var en olycklig ande, som behöfde mina förböner. — Jag bad ock innerligt att den irrande själen måtte finna frid samt framställde därefter genom knackningar min önskan om ett upprepande af dessa följande natt precis kl. 12. Härefter blef allt tyst, och jag stördes ej vidare den natten. Morgonen därpå bad jag Fitz komma tidigt hem, då jag lofvade honom en öfverraskning. Kvällen kom och fann mig som vanligt i bädd. Vid elfvatiden stöflade Fitz in i rummet, helt nyfiken på hvad som väntade honom. Jag omtalade hvad som passerat. Han syntes därvid visserligen förvånad, men full af

galenskap, som han var, sökte han att skämta bort alltihop. Det måste han dock medgifva, att ingenting utifrån kunde åstadkomma någon knackning i brädväggen, och då ingen mer än vi båda och värdinnan bebodde huset, var en sådan sak oförklarlig. Dock skulle han skämta däröfver.

»Vänta blott till klockan 12, och du skall själf få döma», var allt jag kunde säga.

Näväl! Jag gaf honom en intressant liten ströskrift att fördrifva tiden med och hålla sig vakent och dessemellan pratade vi om »ditt och datt» tills klockan i närmaste tornur slog tolfte timman.

»Lyssna!» utropade jag.

»Knack, knack, knack», började det ånyo öfver hans hufvudgård.

Fitz reste sig genast upp i sängen och tittade på mig med en förskrämd blick. Han var minsann icke så skeptisk och så redo att gyckla då som förut.

»Hvad t—san nu då?» hviskade han.

»Tyst, min gosse! Nu skall jag leda knackningarne till mig, och då tviflar du väl icke längre.»

Jag började nu mina knackningar, och i nästa ögonblick rent utaf dånade det, liksom af ilska, i väggen, alldeles intill min hufvudgård. Fitz blef rädd och släckte sitt ljus, och så gjorde äfven jag med mitt.

Jag bad återigen länge och väl för den osaliga anden, hvarefter allt blef tyst. Det sista jag gjorde, innan jag somnade, var att knacka och uttrycka min önskan, att, i händelse mina böner varit tillfredsställande, jag måtte hugnas med ett nytt besök nästa natt på slaget elfva och därvid erhålla ett tecken till ett slutligt farväl.

Fitz var hemma den kvällen i god tid och, med våra klockor i händerna, afvaktade vi med spänning den beramade tiden för andens påhälsning. På slaget elfva kommo ock tvenne hårda knackningar, sålunda — farväl!

Jag hade således lyckats att till belåtenhet uträtta mitt åliggande, ty knackningarna upphörde för alltid.

Nästa morgon gick Fitz ned till vår värdinna, hvilken, i parentes sagdt, var en högst ogudaktig människa, som gjorde sig lustig öfver Gudsbegreppet och öfver att någonting så galet skulle finnas som ett lif efter detta. Fitz omtalade för henne, hvad som inträffat, och så fort, som hon hörde, att det var fråga om knackningar, började hon att skratta och bad honom ej taga ringaste notis därom, ty under de många år, hon bebott huset, hade inga hyresgäster klagat däröfver. Alltså måste det ha varit en tillfällighet. Hennes cyniska uppfattning af saken förskaffade henne en ovän i Fitz.

Så förlöt en tid, och allt var lugnt; men hos Fitz, som var irländsk katolik, hade denna mystiska sak slagit rötter, så en morgon utan vidare satte han sin starka skuldra emot panelen och intröckte den med ett fruktansvärdt brak. Han tittade bakom; men ryggade med ett fasnaskri tillbaka. — »Jesus, Maria! Kom och se!»

Där innanför mellan panel- och ytterväggen låg ett litet benrangel till hälften täckt med paltor.

Vi packade genast ned våra tillhörigheter, läste rummet och flyttade i smyg. Nyckeln till rummet öfverlämnade Fitz till Scotland Yard, som fick taga hand om saken.

Samma höst läste jag under »Rättegångs- och Polisnyheter» i Daily Telegraph, att mrs Carrys var häktad såsom misstänkt för barnamord.

* »Come nearer!»

CLÉO DE MÉRODE.

Efter fotografi.

Klöhn: Bengt Sjöforsparre.

Cléo de Mérode, den världsbekanta skönheten, hvilken namn från Paris spridt sig världen rundt och hvilkens frisyr med benan midt i hufvudet och håret nedkammadt vid öronen på sin tid gjorde furore, har anländt till Stockholm, där hon som i måndags skulle uppträda på Cirkus-Varieté å Djurgården. Enär HVAR 8 DAG på grund af den stora upplagan måste gå tidigt i press, lämna vi här endast Cléos vackra bild utan att därtill kunna foga något uttalande om den framgång som hon med sin dans säkerligen skall vinna också i Stockholm.

VARBERGS-BAZAREN DEN 25 JULI.

VÄLLYCKAD — INBRINGANDE.

FRÅN PRINS CARLS INSPEKTIONS- RESA.

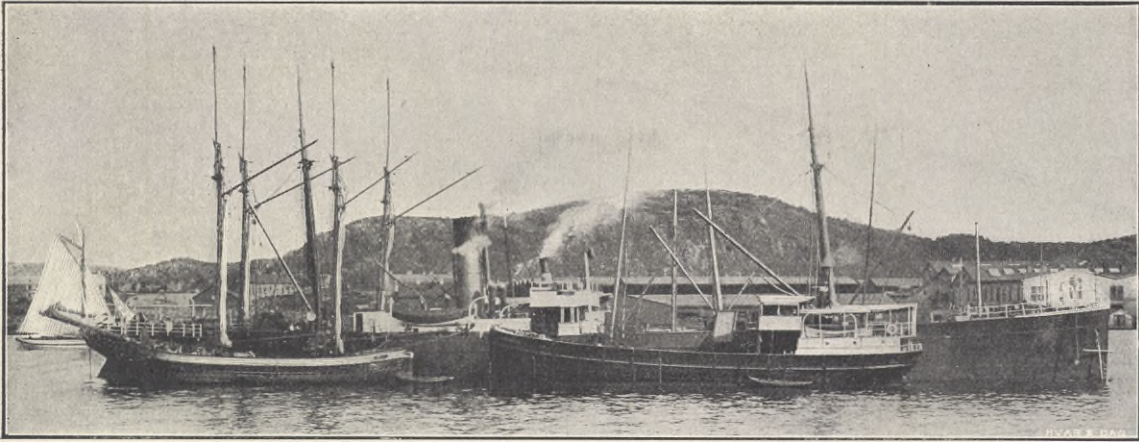

Foto. Eriksén, Sköfde.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Og

Nyligen besökte Prins Carl Sköfde i och för inspektion af Lifregementets husarers skolor. Hos dessas chef, Ryttm. Croneborg (3) och Fru Croneborg (2) intog Prins Carl lunch därvid vår grupp togs. Vi namnteckna: Frihan von Essen (4); Grefan Hamilton (5); Öfverstelöjtn. Reuterswärd (6); Grefve Lewenhaupt (7); Borgmäst. Hedenstierna (8); Grefve Rudenschöld (9); Grefve G. Hamilton (10); Frih. F. v. Essen (11); Frih. W. v. Essen (12); Grefve Cronstedt (13); Löjtn. Cassel (14); Grefve G. L. Hamilton (15).

FÖRÄDLING AF LAPPLÄNSK JÄRNMALM INOM LANDET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre, Skåne—Öbg

EN MINNESVÄRD BILD FÖR SVENSK JÄRNINDUSTRI; Ångaren S:t George lossar 2,000 tons lappländsk järnmalm för förädling inom landet.

Som bekant är grufdriften i de stora malmfälten, i Kiirunaavaara och Malmberget baserad på utförelse af malm, och röster hafva höjt sig för åstadkommande af förädlingsverk inom landet af åtminstone någon del af de stora lappländska malmtillgångarna.

En realisering af detta önskemål håller nu på att försökas vid en del järnbruk i mellersta Sverige, i det till Göteborg öfver Narvik ankommit en last Tualluvaara-malm, 2,000 ton, f. v. b. till Uddeholm, Storfors, Degerfors, Bofors och Laxå. Sedan vid Tualluvaara malmfält en del förberedande arbeten utförts, bröts under sistlidna vinter ca 5,000 ton malm, och det är största delen af denna malm, som nu vid de ofvannämnda verken skall underkastas praktiska och tillräckligt omfattande försök, för att därigenom kunna afgöra huruvida grufbolaget bör vidare bearbeta grufvorna och skaffa sig lämplig förbindelse från gruffältet till Kiiruna station. Tualluvaara-malmen, som nu är under användning till de ofvan nämnda brukna, håller 67 å 68½ % järn och 0,008 å 0,011 % fosfor, och synes sålunda gifva ganska goda förhoppningar. Tilläggas bör kanske, att Stårens järnvägar icke beviljade större fraktbörda än att det för t. ex. de västländska brukna blir ej obetydligt billigare frakta malmen till Narvik, därifrån på sjön till Göteborg, vidare efter omlastning i prämar öfver Vänern och slutligen, efter ytterligare omlastning, på järnväg från Vänershamn till brukna. För de i östra Sverige belägna brukna torde äfven sjöfrakt från Luleå ställa sig billigare än den, trots nedsättningen höga järnvägsfrakten.

KAPPRODD.

HVAR P. DAG

HVAR P. DAG

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre Skåne—Öbg

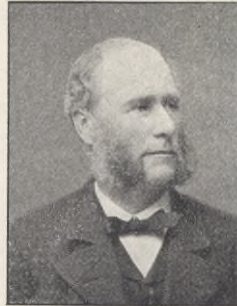
VY AF BANAN VID VAXHOLM, där Stockholms roddförening vann Löwenadlers vandringspokal. — Öfre bilden visar en grupp af Helsingborgs roddklubbs »Drott»-lag, som nyligen vann 1:sta pris.

:: VECKANS ::

C. M. SJÖGREEN,
f. d. jägmästare och föreståndare för Ombergs skogsskola, fyllde den 28 juli 75 år.

CARL BOIJE,
handlande i Stockholm, fyllde den 29 juli 70 år.

L. RUBENIUS,
direktör och kompositör, Avesta, fyllde den 9 augusti 65 år.

A. W. SÖDERHJELM,
civilingenjör, kassör vid Gefle-Dala Järnvägs A-B, Gefle, fyllde den 12 juli 65 år.

B. A. WINDAHL,
godsägare, direktör för en af Kalmar läns landbruksskolor, fyllde den 6 augusti 60 år. Mycket anlitad kommunalman.

C. G. W. BRETZNER.

60 år fyllde den 5 augusti Kommandören i Kungl. Flottans reserv. *C. G. W. Bretzner.*
1865 Sek.-löjtnant vid K. Flottan, 1866 underlöjtn. och 1872 löjtn. vid Skärgårdsartill., 1873 löjtn. vid K. Flottan, inom hvilken B. avancerade till Kommandör. Erhöll på ansökan nåd afsked 1899.

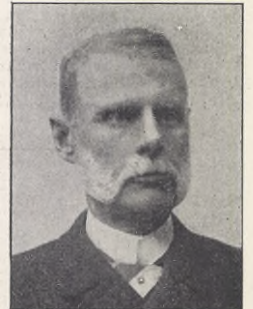
B. tjänstgjorde åren 1873-76 i fransk örlogstjänst samt upprepade gånger såväl i land som ombord å chefsplatser. Vid sitt afskedstagande var B. chef för Kungl. Marinförvaltningens intendentafdelning. Den 23 januari 1899 förordnades B. till varfschef vid flottans station i Karlskrona, hvilken betättning han emellertid aldrig tillträdde. Genom B:s afskedstagande förlorade flottan en skicklig sjöman och en pliktrogen officer.

C. S. EKELUND,
postmästare i Gefle, fyllde den 7 aug. 65 år. Kunde nyligen fira 50-årsjubileum i tjänsten.

E. A. BERGDAHL,
borgmästare i Piteå sedan 1885, fyllde den 26 juli 55 år.

G. H. ERASMIE,
disponent vid Aktiebolaget Gellivare Malmfältts Lule-afdelning, fyllde den 2 aug. 65 år.

O. V. STRANDELL,
kyrkoherde i Tierp sedan 1891, fyllde den 31 juli 55 år.

ERIK WAHLBERG,
Eskilstuna, red. för "Eskilstuna-Kuriren" från dess början, fyllde den 5 aug. 50 år.

J. M. LUNDAHL,
handlande, direktör för Borås Ensk. Banks atdelningskontor i Lidköping, fyllde d. 23 juli 50 år.

KARL WESTERBERG,
kapten, befälhafvare å "Gustafsberg IV", Stockholm, fyllde den 1 aug. 40 år.

PORTRÄTTGALLERI

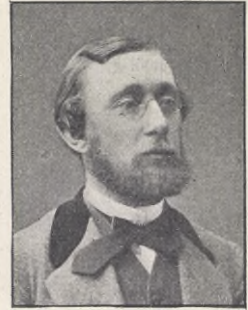
† I. F. LJUNGCRANTZ,
poststationsföreståndare på Färjestaden, Öland, kunde nyligen fira sitt 25-årsjubileum som poststationsföreståndare därstädes.

† RICHARD WAGNER,
teaterdirektör, afled Ramlösa den 1 aug. Född 1841. Innehade en tid Södra teatern i Stockholm.

† GOTTFRID ERICSSON,
ingeniör, f. d. garfverifabrikör i Örebro, afled d. 18 juli i Schweiz. Född 1854.

† C. F. SCHOLDSTRÖM,
veterinärläkare i Stockholm, afled den 26 juli, 59 år gammal.

† A. A. ANDERSSON,
garfverifabrikör i Filipstad, afled den 30 juli, 60 år gammal. Stadsfullmäktig, medlem af sparbanksstyrelsen m. m.

† A. G. LAGERGREN.

F. d. stadsfullmäktigen, garfverifabrikören A. G. Lagergren afled den 30 juli i Stockholm, 79 år gammal.

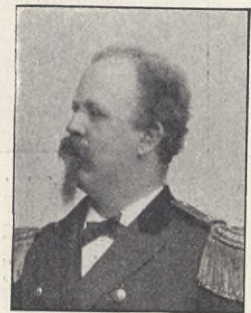
Med L. bortgick en af hufvudstadens mest intresserade och verksamme kommunalmän. Sedan 1868 var han led. i drätselnämnden, tillhörde fattigvårdsnämnden från 1866 till 1897 års slut (däraf såsom ordförande under nio år), var ledamot i gasverksstyrelsen i åtta år, i styrelsen för asylen för Pauvres honteux under 20 år, i öfverstyrelsen för Prins Carls uppfostringsanstalt på Gålön 26 år, kyrkofullmäktig i öfver 32 år, ledamot af Adolf Fredriks kyrkoråd omkring 20 år och af dess skolråd 27 år, o. s. v.

† J. O. TJERNBERG,
f. d. sjökapt. hamnfogde i Östersund, afled på Frösön den 25 juli. Född 1841.

† F. W. ÅHBERG,
bruksägare, framstående kommunalman, afled å sin egendom Åreberg den 23 juli, Född 1821

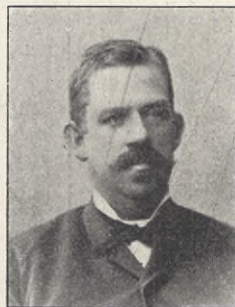
† G. W. MODIGH,
regementsläkare vid Norrbottens regemente, praktiserade läkare i Boden, afled i Stockholm den 24 juli, 47 år gammal.

† K. E. T. LUNDGREN,
postmästare i Grenna, afled den 26 juli. Född 1841.

† P. E. HAMMARBERG,
en af Jämtlands större trävaruhandlare, Östersund, afled den 28 juli. Född 1832.

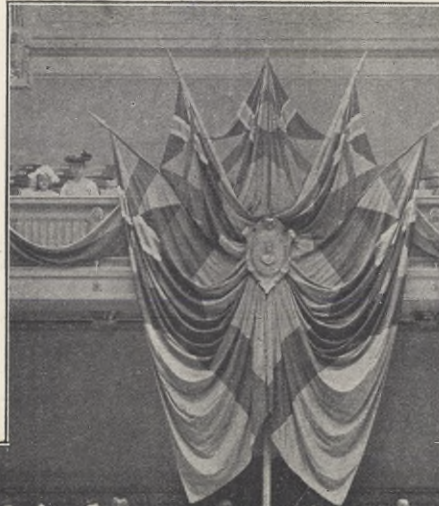
† HARALD WULLFF,
groshandlare i Stockholm, generalagent för Sjöförsäkrings A.-B. Gauthiod, afled den 29 juli. Född 1844.

† O. von MALMBORG,
kapten i Kalmar regementes réserv, befälh. för Eksjö rullförsöringsområde, afled å sin egendom Öringe den 28 juli. Född 1852.

LANDSORGANISATIONENS 3:E KONGRESS

har förliden vecka afhållits i Stockholm. Vid öppnandet närvaro 159 ombud, representerande 38,988 föreningsmedlemmar, samt 22 medlemmar af representantskapet. Som särskildt inbjudna ha dr H. Elmquist (8), chefen för arbetsstatistiken, och hr J. Jonsen (9), v. ordf. i Norges landsorganisation, åhört förhandlingarne. Till ordförande valdes Riksdagsman Nils Persson (18), Malmö, och C. E. Tholin, Sthlm, (5), till sekreterare red. P. Axelsson (11), Landskrona, och hr Ernst Söderberg (12), Stockholm. Fördelningen af ombuden förhöll sig på följande sätt: Grof- och fabriksarbetareförbundet hade 29 ombud, Träarbetareförbundet 22, Transportarbetareförbundet 20, Murareförbundet 11, Målare- och Bageriarbetareförbunden hvardera 5, Sågverksindustri-, Skrädderi- och Skoarbetareförbunden hvardera 4, Bleck- och Plåtslagare-, Tobaksarbetare-, Sadelmakare- och Tapetsereaförbunden hvardera 3, Läderarbetare-, Tunnbindare-, Gjutare-, Kem.-teknisk-industri-, Bruks- och Gruf-

arbetare-, Bokbinderi- och Spårvägsmannaförbunden hvardera 2, Handsknakare-, Stenhuggare-, Replagei- och Korkarbetareförbunden hvardera 1. Dessutom hade gemensamma val af flera olika förbundsafdelningar företagits. Nitton arbeterekommuner hade sändt 21 ombud.

Utom ofvannämnda personer namnteckna vi: And. Sjöstedt, Bageriarb.-förb., Sthlm (1). C. G. T. Wickman, partisekr. (2). Joh. Andreasson, Skrädderiarb.-förb. (3). Ch. Lindley, Transportarb.-förb. (4). H. Lindkvist, Landssekreteriatets ordf. (6). A. T. Bergmark, Skoarb.-förb. (7). J. Jönsson, Sadelm.- och Tapetsförb. (Skand.) (10). A. Weydenhayn, Bokb.-förb. (13). J. Persson, Bleck- och Plåtsl.-arb.-förb. (14). Sven Persson, Träarb.-förb. (15). Rob. Ekman, Måleriarb.-förb. Sthlmsafd. (16). C. L. Lundberg, Malmberget, Grufarb.-förb. (17). Red. Nilsson, Malmö (Arbetet) (19). Janne Jönsson, Grof- och Fab.iksarb.-fö. b. (20).

